

Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (piata komora)

z 10. marca 2022*

„Návrh na začatie prejudiciálneho konania – Právo voľne sa pohybovať a zdržiavať sa v rámci územia členských štátov – Článok 21 ZFEÚ – Smernica 2004/38/ES – Článok 7 ods. 1 písm. b) a článok 16 – Dieťa, ktoré je štátnym príslušníkom jedného členského štátu a zdržiava sa v inom členskom štáte – Odvodené právo na pobyt rodiča, ktorý sa o toto dieťa skutočne stará – Požiadavka komplexného krytia zdravotného poistenia – Dieťa s právom na trvalý pobyt počas časti dotknutých období“

Vo veci C-247/20,

ktorej predmetom je návrh na začatie prejudiciálneho konania podľa článku 267 ZFEÚ, podaný rozhodnutím Social Security Appeal Tribunal (Northern Ireland) (Odvolací súd Severného Írska pre veci sociálneho zabezpečenia, Spojené kráľovstvo) z 11. marca 2020 a doručený Súdnemu dvoru 7. apríla 2020, ktorý súvisí s konaním:

VI

proti

The Commissioners for Her Majesty's Revenue and Customs,

SÚDNY DVOR (piata komora),

v zložení: predseda piatej komory E. Regan, predseda štvrtej komory C. Lycourgos, sudcovia I. Jarukaitis, M. Ilešič (spravodajca) a A. Kumin,

generálny advokát: G. Hogan,

tajomník: A. Calot Escobar,

so zreteľom na písomnú časť konania,

so zreteľom na pripomienky, ktoré predložili:

- VI, v zastúpení: pôvodne R. Drabble, QC, a M. Black, solicitor, neskôr R. Drabble, QC, C. Rothwell a S. Park, solicitors,
- nórska vláda, v zastúpení: K. Moe Winther, L. Furuholmen a T. Hostvedt Aarthun a T. Midttun Tobiassen, splnomocnení zástupcovia,

* Jazyk konania: angličtina.

– Európska komisia, v zastúpení: E. Montaguti a J. Tomkin, splnomocnení zástupcovia,
po vypočutí návrhov generálneho advokáta na pojednávaní 30. septembra 2021,
vyhlásil tento

Rozsudok

- 1 Návrh na začatie prejudiciálneho konania sa týka výkladu článku 21 ZFEÚ, ako aj článkov 7 a 16 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2004/38/ES z 29. apríla 2004 o práve občanov Únie a ich rodinných príslušníkov voľne sa pohybovať a zdržiavať sa v rámci územia členských štátov, ktorá mení a dopĺňa nariadenie (EHS) 1612/68 a ruší smernice 64/221/EHS, 68/360/EHS, 72/194/EHS, 73/148/EHS, 75/34/EHS, 75/35/EHS, 90/364/EHS, 90/365/EHS a 93/96/EHS (Ú. v. EÚ L 158, 2004, s. 77; Mim. vyd. 05/005, s. 46).
- 2 Tento návrh bol podaný v rámci sporu medzi VI a Commissioners for Her Majesty's Revenue & Customs (Daňová a colná správa, Spojené kráľovstvo, ďalej len „HMRC“) vo veci práva VI zdržiavať sa v Spojenom kráľovstve počas období od 1. mája 2006 do 20. augusta 2006, ako aj od 18. augusta 2014 do 25. septembra 2016 a poberať tam za tieto obdobia daňový bonus na nezaopatrené dieťa, ako aj rodinné prídavky.

Právny rámec

Právo Únie

Smernica 2004/38

- 3 Odôvodnenia 1, 2, 10 a 18 rozhodnutia 2004/38 znejú takto:
 - „(1) občianstvo v Únii udeľuje každému občanovi Únie základné a individuálne právo voľne sa pohybovať a zdržiavať sa v rámci územia členských štátov s výhradou obmedzení a podmienok uvedených v zmluve a opatrení prijatých na tento účel;
 - (2) voľný pohyb osôb predstavuje jednu zo základných slobôd vnútorného trhu, ktorý vytvára oblasť bez vnútorných hraníc, kde je sloboda zabezpečená v súlade s ustanoveniami zmluvy;
 - ...
 - (10) osoby uplatňujúce svoje právo pobytu by sa... nemali stať neprimeranou záťažou pre systém sociálnej pomoci hostiteľského členského štátu počas počiatočného obdobia pobytu. Preto by sa právo pobytu pre občanov Únie a ich rodinných príslušníkov počas obdobia presahujúceho tri mesiace malo podriaďiť podmienkam;
 - ...

(18) aby sa už raz priznané právo trvalého pobytu stalo skutočným prostriedkom integrácie do spoločnosti hostiteľského členského štátu, v ktorom má občan Únie pobyt, toto právo by nemalo podliehať žiadnym podmienkam.“

4 Smernica 2004/38 sa podľa svojho článku 1 písm. a) a b) týka podmienok, ktoré upravujú uplatňovanie práva voľného pohybu a pobytu občanov Únie a ich rodinných príslušníkov v rámci územia členských štátov, ako aj práva trvalého pobytu v členských štátoch.

5 Článok 2 tejto smernice, nazvaný „Vymedzenie pojmov“, stanovuje:

„Na účely tejto smernice:

1. ‚Občan Únie‘ znamená akákoľvek osoba, ktorá má štátnu príslušnosť členského štátu;

2. ‚Rodinný príslušník‘ znamená:

- a) manželský partner;
- b) partner, s ktorým občan Únie uzavrel registrované partnerstvo na základe legislatívy členského štátu, ak legislatíva hostiteľského členského štátu považuje registrované partnerstvá za rovnocenné s manželstvom, a v súlade s podmienkami stanovenými v príslušnej legislatíve hostiteľského členského štátu;
- c) priami potomkovia, ktorí sú mladší ako 21 rokov, alebo sú nezaopatrenými osobami a takéto osoby manželského partnera alebo partnera, ako je definovaný v bode b);
- d) závislí priami príbuzní po vzostupnej línii a takéto osoby manželského partnera alebo partnera, ako je definovaný v bode b);

...“

6 Kapitola III uvedenej smernice obsahuje v jej článkoch 6 až 15 ustanovenia týkajúce sa práva na pobyt.

7 Článok 7 tej istej smernice, nazvaný „Právo pobytu na viac ako tri mesiace“, vo svojich odsekoch 1 a 2 stanovuje:

„1. Všetci občania Únie majú právo pobytu na území iného členského štátu počas obdobia dlhšieho ako tri mesiace, ak:

- a) sú pracovníci alebo samostatne zárobkovo činné osoby v hostiteľskom členskom štáte; alebo
- b) majú dostatočné zdroje pre samých seba a svojich rodinných príslušníkov, aby sa nestali záťažou pre systém sociálnej pomoci hostiteľského členského štátu počas obdobia ich pobytu, a ak majú komplexné krytie zdravotného poistenia v hostiteľskom členskom štáte; alebo
- c) – sú zapísaní na súkromnej alebo verejnej inštitúcii, akreditovanej alebo financovanej hostiteľským členským štátom na základe jeho legislatívy alebo administratívneho postupu, s hlavným cieľom absolvovať študijný kurz, vrátane odborného vzdelávania; a
– majú komplexné krytie zdravotného poistenia v hostiteľskom členskom štáte a predložili príslušnému vnútroštátnemu úradu dôkaz prostredníctvom vyhlásenia alebo iným rovnocenným prostriedkom, podľa ich rozhodnutia, že majú dostatočné zdroje pre seba

a svojich rodinných príslušníkov, aby sa nestali záťažou pre systém sociálnej pomoci hostiteľského členského štátu počas obdobia ich pobytu; alebo

d) sú rodinnými príslušníkmi, ktorí sprevádzajú alebo sa pripájajú k občanovi Únie, ktorý spĺňa podmienky uvedené v bodoch a), b) alebo c).

2. Právo pobytu stanovené v odseku 1 sa rozširuje na rodinných príslušníkov, ktorí nie sú štátnymi príslušníkmi členského štátu, sprevádzajú alebo sa pripájajú k občanovi Únie v hostiteľskom členskom štáte, ak takýto občan Únie spĺňa podmienky uvedené v odseku 1a), b) alebo c).“

8 Článok 12 smernice 2004/38 s názvom „Zachovanie práva pobytu rodinných príslušníkov v prípade úmrtia alebo odchodu občana Únie“ vo svojom odseku 2 druhom pododseku stanovuje:

„Pred získaním práva trvalého pobytu, právo pobytu daných osôb naďalej podlieha požiadavke, že dané osoby musia byť schopné dokázať, že sú pracovníkmi alebo samostatne zárobkovo činnými osobami, alebo že majú dostatočné zdroje pre seba a svojich rodinných príslušníkov, aby sa nestali záťažou pre systém sociálnej pomoci hostiteľského členského štátu počas obdobia ich pobytu, a že majú komplexné krytie zdravotného poistenia v hostiteľskom členskom štáte, alebo že sú príslušníkmi rodiny, už založenej v hostiteľskom členskom štáte, osoby spĺňajúcej tieto požiadavky. ...“

9 Článok 14 tejto smernice s názvom „Zachovanie práva pobytu“ vo svojom odseku 2 prvom pododseku stanovuje:

„Občania Únie a ich rodinní príslušníci majú právo pobytu určené v článkoch 7, 12 a 13, pokiaľ spĺňajú podmienky v nich stanovené.“

10 Kapitola IV uvedenej smernice obsahuje v článkoch 16 až 21 tejto smernice ustanovenia upravujúce právo trvalého pobytu.

11 V časti I smernice 2004/38, nazvanej „Oprávnenosť“, sa nachádza článok 16, ktorý vo svojich odsekoch 1 a 2 stanovuje:

„1. Občania Únie, ktorí sa legálne zdržiavali počas nepretržitého obdobia piatich rokov v hostiteľskom členskom štáte, majú právo trvalého pobytu v tomto členskom štáte. Toto právo nepodlieha podmienkam uvedeným v kapitole III.

2. Odsek 1 sa uplatňuje tiež na rodinných príslušníkov, ktorí nie sú štátnymi príslušníkmi členského štátu a legálne sa zdržiavali s občanom Únie v hostiteľskom členskom štáte počas nepretržitého obdobia piatich rokov.“

Nariadenie (EÚ) č. 492/2011

12 Odôvodnenie 1 nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 492/2011 z 5. apríla 2011 o slobode pohybu pracovníkov v rámci Únie (Ú. v. EÚ L 141, 2011, s. 1) znie:

„Nariadenie Rady (EHS) č. 1612/68 z 15. októbra 1968 o slobode pohybu pracovníkov v rámci spoločenstva [(Ú. v. ES L 257, 1968, s. 2; Mim. vyd. 05/001, s. 15)] bolo opakovane podstatným spôsobom zmenené a doplnené. V záujme jasnosti a prehľadnosti by sa malo toto nariadenie kodifikovať.“

- 13 Podľa článku 10 nariadenia č. 492/2011, ktorý zodpovedá článku 12 nariadenia č. 1612/68:

„Deti štátneho príslušníka členského štátu, ktorý je alebo bol zamestnaný na území iného členského štátu, sa prijímajú na všeobecnovzdelávacie, učňovské a odborné štúdium v tomto štáte za rovnakých podmienok ako štátni príslušníci tohto štátu, ak tieto deti majú bydlisko na jeho území.

Členské štáty podporia všetky snahy, aby týmto deťom umožnili navštevovať uvedené štúdium za čo najlepších podmienok.“

Dohoda o vystúpení

- 14 Rozhodnutím (EÚ) 2020/135 z 30. januára 2020 o uzavretí Dohody o vystúpení Spojeného kráľovstva Veľkej Británie a Severného Írska z Európskej únie a z Európskeho spoločenstva pre atómovú energiu (ESAE) (Ú. v. EÚ L 29, 2020, s. 1) Rada Európskej únie schválila v mene Európskej únie a ESAE túto dohodu (Ú. v. EÚ L 29, 2020, s. 7, ďalej len „dohoda o vystúpení“), ktorá bola pripojená k tomuto rozhodnutiu.

- 15 Článok 86 dohody o vystúpení, nazvaný „Prebiehajúce veci pred Súdny dvorom Európskej únie“, vo svojich odsekoch 2 a 3 stanovuje:

„2. Súdny dvor Európskej únie má naďalej právomoc vydávať prejudiciálne rozhodnutia o žiadostiach súdov Spojeného kráľovstva, ktoré boli podané pred skončením prechodného obdobia.

3. Na účely tejto kapitoly sa konanie považuje za predložené Súdnemu dvoru Európskej únie... v čase, keď bol návrh na začatie konania zaregistrovaný kanceláriou Súdneho dvora...“

- 16 Článok 89 ods. 1 dohody o vystúpení stanovuje:

„Rozsudky a uznesenia Súdneho dvora Európskej únie vynesené pred skončením prechodného obdobia, ako aj takéto rozsudky a uznesenia vynesené po skončení prechodného obdobia v konaniach uvedených v článkoch 86 a 87 sú právne záväzné pre Spojené kráľovstvo a v Spojenom kráľovstve v celom svojom rozsahu.“

- 17 V súlade s článkom 126 dohody o vystúpení sa prechodné obdobie začalo dňom nadobudnutia platnosti tejto dohody, t. j. 1. februára 2020, a skončilo sa 31. decembra 2020.

Právo Spojeného kráľovstva

- 18 Smernica 2004/38 bola do právneho poriadku Spojeného kráľovstva prebratá prostredníctvom Immigration (European Economic Area) Regulations 2006 [nariadenie o prisťahovalectve (Európsky hospodársky priestor) z roku 2006, ďalej len „nariadenie o prisťahovalectve z roku 2006“], ktoré bolo následne konsolidované Immigration (European Economic Area) Regulations 2016 [nariadenie o prisťahovalectve (Európsky hospodársky priestor) z roku 2016, ďalej len „nariadenie o prisťahovalectve z roku 2016“].

- 19 § 4 ods. 1 nariadenia o prisťahovalectve z roku 2016 vymedzuje jednotlivé kategórie občanov Únie, ktoré sú uvedené v článku 7 ods. 1 písm. a) až c) smernice 2004/38, konkrétne kategórie pracovníkov, samostatne zárobkovo činných osôb, sebestačných osôb a študentov. Tento § 4

ods. 1 písm. c) definuje „sebestačnú osobu“ ako osobu, ktorá má dostatočné zdroje na to, aby sa nestala záťažou pre systém sociálnej pomoci Spojeného kráľovstva počas obdobia svojho pobytu a má komplexné krytie zdravotného poistenia v Spojenom kráľovstve.

- 20 § 4 ods. 3 nariadenia o prisťahovalectve z roku 2016 spresňuje, pokiaľ ide o rodinných príslušníkov sebestačnej osoby, ktorých právo na pobyt závisí od práva tejto osoby, že požiadavka mať komplexné krytie zdravotného poistenia v Spojenom kráľovstve je splnená len vtedy, ak sa toto krytie vzťahuje tak na uvedenú osobu, ako aj na jej rodinných príslušníkov.
- 21 § 6 ods. 1 nariadenia o prisťahovalectve z roku 2016 definuje pojem „kvalifikované osoby“ na účely tohto nariadenia. Podľa tohto článku 6 ods. 1 písm. d) pojem „kvalifikovaná osoba“ zahŕňa sebestačné osoby v zmysle § 4 ods. 1 písm. c) uvedeného nariadenia.
- 22 Podľa § 14 ods. 1 nariadenia o prisťahovalectve z roku 2016 má kvalifikovaná osoba právo na pobyt v Spojenom kráľovstve dovtedy, kým zostane kvalifikovaná.
- 23 Podľa § 15 ods. 1 písm. a) nariadenia o prisťahovalectve z roku 2016 získava štátny príslušník Európskeho hospodárskeho priestoru (EHP), ktorý mal v Spojenom kráľovstve pobyt v súlade s týmto nariadením počas nepretržitého obdobia piatich rokov, právo na trvalý pobyt. Podľa tohto § 15 ods. 1 písm. b) to isté platí aj pre rodinného príslušníka štátneho príslušníka EHP, ktorý nie je štátnym príslušníkom EHP, ale ktorý sa zdržiaval v Spojenom kráľovstve s uvedeným štátnym príslušníkom EHP v súlade s týmto nariadením počas nepretržitého obdobia piatich rokov.
- 24 § 16 nariadenia o prisťahovalectve z roku 2016, ktorý zodpovedá § 15a nariadenia o prisťahovalectve z roku 2006, stanovuje podmienky, za ktorých možno uznať, že osoba má odvodené právo na pobyt v Spojenom kráľovstve. Podľa § 16 ods. 1 a 2 nariadenia o prisťahovalectve z roku 2016 osoba, ktorá sa primárne stará o štátneho príslušníka EHP zdržiavajúceho sa v Spojenom kráľovstve, má odvodené právo na pobyt v tomto štáte, ak dotknutý štátny príslušník EHP nedovršil vek 18 rokov, zdržiava sa v Spojenom kráľovstve ako sebestačná osoba a nemohol by zostať v Spojenom kráľovstve, ak by uvedená osoba odišla zo Spojeného kráľovstva na neurčitú dobu.

Spor vo veci samej a prejudiciálne otázky

- 25 VI je pakistanská štátna príslušníčka, ktorá sa zdržiava spolu so svojím manželom, tiež pakistanským štátnym príslušníkom, a ich štyrmi deťmi v Severnom Írsku (Spojené kráľovstvo). V roku 2004 sa tam narodil ich syn, ktorý má írsku štátnu príslušnosť.
- 26 VI a jej manžel majú dostatočné prostriedky na zabezpečenie seba a svojej rodiny. Konkrétne, manžel VI pracoval a podliehal dani počas všetkých období, o ktoré ide vo veci samej. VI, ktorá sa pôvodne starala o ich deti, od apríla 2016 pracuje a platí dane.
- 27 Medzi účastníkmi konania vo veci samej je nesporné, že prinajmenšom v období od 17. augusta 2006 do 16. augusta 2014 mali VI a jej rodina komplexné krytie zdravotného poistenia a že VI mala preto podľa článku 15a ods. 1 a 2 nariadenia o prisťahovalectve z roku 2006 odvodené právo na pobyt ako osoba, ktorá sa predovšetkým stará o „sebestačné“ dieťa, ktoré je štátnym príslušníkom EHP.

- 28 Medzi týmito účastníkmi konania je tiež nesporné, že syn VI na základe svojho legálneho pobytu v Spojenom kráľovstve počas nepretržitého obdobia piatich rokov získal právo na trvalý pobyt v Spojenom kráľovstve.
- 29 Naopak účastníci konania sa vo veci samej rozchádzajú v otázke práva VI, pokiaľ ide o obdobia od 1. mája 2006 do 20. augusta 2006, ako aj od 18. augusta 2014 do 25. septembra 2016, jednak na daňový bonus na nezaopatrené dieťa a jednak na rodinné prídavky. Obe žaloby týkajúce sa sporov vo veci samej, ktoré boli prejednávané na vnútroštátnom súde, tento súd spojil na účely tohto návrhu na začatie prejudiciálneho konania z dôvodu, že majú rovnaký predmet, a to právo VI na pobyt v Spojenom kráľovstve počas predmetných období.
- 30 Podľa HMRC totiž takéto právo neexistuje, keďže VI nemala počas uvedených období komplexné krytie zdravotného poistenia. Nemôže mať preto ani nárok na daňový bonus na nezaopatrené dieťa, ani na rodinné prídavky. HMRC však v súčasnosti pripúšťa, že sumu prípadného preplatku nemožno vymáhať od VI, keďže VI nikdy neskreslila ani nezamlčala nijaké podstatné skutočnosti.
- 31 Za týchto podmienok Social Security Appeal Tribunal (Northern Ireland) (Odvolací súd Severného Írska pre veci sociálneho zabezpečenia, Spojené kráľovstvo) rozhodol prerušiť konanie a položiť Súdnemu dvoru tieto prejudiciálne otázky:
- „1. Musí mať dieťa s trvalým pobytom na území [EHP] komplexné krytie zdravotného poistenia na to, aby si zachovalo právo na pobyt, ako by to bolo v prípade sebestačnej osoby podľa § 4 ods. 1 nariadenia o prisťahovalectve z roku 2016?
2. Je požiadavka uvedená v § 4 ods. 3 písm. b) nariadenia o prisťahovalectve z roku 2016 [podľa ktorej komplexné krytie zdravotného poistenia v Spojenom kráľovstve existuje v prípade študenta alebo sebestačnej osoby s ohľadom na § 16 ods. 2 písm. b) bod ii) nariadenia o prisťahovalectve z roku 2016 len v prípade, ak sa toto krytie vzťahuje tak na uvedenú osobu, ako aj na všetkých jej blízkych rodinných príslušníkov] v rozpore s právom Únie vzhľadom na článok 7 ods. 1 smernice 2004/38 a rozsudok Súdného dvora z 23. februára 2010, Teixeira (C-480/08, EU:C:2010:83, bod 70)?
3. S ohľadom na rozsudok z roku 2014, Ahmad v. Secretary of State for the Home Department (Civ 988, bod 53), považujú sa platné vzájomné dohody o Spoločnej zóne cestovania týkajúce sa krytia zdravotného poistenia medzi Spojeným kráľovstvom a Írskom za ‚vzájomné dohody‘, a preto predstavujú komplexné krytie zdravotného poistenia v zmysle § 4 ods. 1 nariadenia o prisťahovalectve z roku 2016?“

O právomoci Súdného dvora

- 32 Podľa ustálenej judikatúry Súdnemu dvoru s cieľom preveriť svoju právomoc prináleží skúmať podmienky, za akých vnútroštátny súd podal návrh (rozsudok z 15. júla 2021, The Department for Communities in Northern Ireland, C-709/20, EU:C:2021:602, bod 45 a citovaná judikatúra).
- 33 V tejto súvislosti z článku 19 ods. 3 písm. b) ZEÚ a článku 267 prvého odseku ZFEÚ vyplýva, že Súdny dvor má právomoc vydať rozhodnutie o prejudiciálnych otázkach, ktoré sa týkajú výkladu práva Únie alebo platnosti aktov inštitúcií Únie. V druhom odseku tohto článku 267 sa v podstate uvádza, že ak sa otázka, ktorá môže byť predmetom návrhu na začatie prejudiciálneho konania,

položí v konaní prebiehajúcom pred vnútroštátnym súdnym orgánom, a tento súdny orgán usúdi, že rozhodnutie o nej je nevyhnutné na vydanie jeho rozhodnutia, môže sa obrátiť na Súdny dvor Európskej únie, aby o nej rozhodol.

- 34 V prejednávanej veci Spojené kráľovstvo 1. februára 2020, v deň nadobudnutia platnosti dohody, vystúpilo z Únie, čím sa tak stalo tretím štátom. Z toho vyplýva, že súdy tohto štátu už od tohto dátumu nemožno považovať za súdy členského štátu.
- 35 Táto dohoda však vo svojom článku 126 stanovuje prechodné obdobie plynúce odo dňa nadobudnutia platnosti uvedenej dohody, to znamená od 1. februára 2020 do 31. decembra 2020. V článku 127 tejto dohody sa uvádza, že počas tohto obdobia, pokiaľ sa v tejto dohode nestanovuje inak, sa právo Únie uplatňuje na Spojené kráľovstvo a v Spojenom kráľovstve, má rovnaké právne účinky ako tie, ktoré má v rámci Únie a jej členských štátov, a vykladá a uplatňuje sa v súlade s rovnakými metódami a všeobecnými zásadami, aké sa uplatňujú v rámci Únie.
- 36 Článok 86 dohody o vystúpení tiež vo svojom odseku 2 stanovuje, že Súdny dvor má naďalej právomoc vydávať prejudiciálne rozhodnutia o žiadostiach súdov Spojeného kráľovstva, ktoré boli podané pred skončením prechodného obdobia. Okrem toho z odseku 3 tohto článku vyplýva, že návrh na začatie prejudiciálneho konania sa považuje za podaný v zmysle uvedeného odseku 2 v čase, keď bol návrh na začatie konania zaregistrovaný kanceláriou Súdneho dvora.
- 37 Tento návrh na začatie prejudiciálneho konania bol na Súdny dvor podaný zo strany súdu Spojeného kráľovstva 7. apríla 2020, t. j. pred skončením prechodného obdobia, v rámci sporu, o ktorý ide vo veci samej, týkajúceho sa práva VI zdržiavať sa v Spojenom kráľovstve počas obdobia od 1. mája 2006 do 20. augusta 2006, ako aj od 18. augusta 2014 do 25. septembra 2016 a poberať tam počas týchto období daňový bonus na nezaopatrené dieťa, ako aj rodinné prídavky.
- 38 Z uvedeného vyplýva na jednej strane to, že situácia, o akú ide vo veci samej, sa týka období pred vystúpením Spojeného kráľovstva z Únie a pred uplynutím prechodného obdobia, a teda patrí do pôsobnosti *ratione temporis* práva Únie. Na druhej strane má Súdny dvor právomoc rozhodnúť o prejudiciálnej otázke na návrh vnútroštátneho súdu podľa článku 86 ods. 2 tejto dohody, pokiaľ je cieľom tohto návrhu získať výklad práva Únie.

O návrhu na skrátené súdne konanie

- 39 Vnútroštátny súd požiadal Súdny dvor, aby o tejto veci rozhodol v skrátrenom konaní v súlade s článkom 105 Rokovacieho poriadku Súdneho dvora. Hoci tento súd sám túto žiadosť neodôvodnil, z jeho návrhu na začatie prejudiciálneho konania vyplýva, že táto žiadosť bola podaná v nadväznosti na žiadosť v tomto zmysle zo strany VI a že VI odôvodnila potrebu využitia tohto konania po prvé uplynutím prechodného obdobia stanoveného v dohode o vystúpení na 31. decembra 2020, po ktorom bude vykonanie rozsudku Súdneho dvora náročnejšie, po druhé skutočnosťou, že HMRC sa stále snažila získať späť sumy, ktoré boli podľa jej tvrdenia neoprávnene vyplatené ako daňové bonusy na nezaopatrené dieťa, a po tretie skutočnosťou, že od októbra 2016 VI nepoberá sociálne dávky, na ktoré má údajne nárok.
- 40 Článok 105 ods. 1 rokovacieho poriadku stanovuje, že na návrh vnútroštátneho súdu alebo výnimočne i bez návrhu môže predseda Súdneho dvora, ak si povaha veci vyžaduje jej prejednanie bez zbytočného odkladu, po vypočutí sudcu spravodajcu a generálneho advokáta rozhodnúť, že o návrhu na začatie prejudiciálneho konania bude rozhodnuté v skrátrenom konaní.

- 41 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že takéto skrátené konanie predstavuje procesný nástroj určený na riešenie mimoriadne naliehavej situácie (rozsudok z 21. decembra 2021, *Randstad Italia*, C-497/20, EU:C:2021:1037, bod 37 a citovaná judikatúra).
- 42 V prejednávanej veci rozhodnutím z 20. júla 2020 predseda Súdneho dvora po vypočutí sudcu spravodajcu a generálneho advokáta zamietol návrh na prejednanie tejto veci v skrátenom konaní.
- 43 Pokiaľ totiž ide po prvé o tvrdenie založené na uplynutí prechodného obdobia stanoveného dohodou o vystúpení, z článku 89 ods. 1 tejto dohody v spojení s jej článkom 86 ods. 2 vyplýva, že prejudiciálne rozhodnutia, ktoré Súdny dvor vydá po skončení prechodného obdobia na žiadosť súdu Spojeného kráľovstva podanú pred koncom tohto obdobia, sú právne záväzné pre Spojené kráľovstvo a v Spojenom kráľovstve v celom svojom rozsahu.
- 44 Po druhé, pokiaľ ide o tvrdenie založené na skutočnosti, že HMRC sa ešte usiluje o vymáhanie súm, ktoré boli podľa nej neoprávnene vyplatené ako daňové bonusy na nezaopatrené dieťa, zo skutkových zistení vnútroštátneho súdu, ktorý je ako jediný príslušný v tejto súvislosti, uvedených v jeho návrhu na začatie prejudiciálneho konania a zhrnutých v bode 30 tohto rozsudku, vyplýva, že HMRC v súčasnosti pripúšťa, že od VI nemožno vymáhať prípadný preplatok, keďže neskreslila ani nezamĺčala nijaké podstatné skutočnosti.
- 45 Po tretie, pokiaľ ide o skutočnosť, že VI od októbra 2016 nepoberá sociálne dávky, na ktoré má údajne nárok, treba konštatovať, že aj za predpokladu, že súdne rozhodnutia v sporoch, o ktoré ide vo veci samej, ktoré sa týkajú obdobia pred týmto dátumom, mali pre HMRC zakladať povinnosť vyplácať tieto dávky aj za obdobia po tomto dátume, zo spisu predloženého Súdnemu dvoru nevyplýva, že by neposkytnutie uvedených dávok vystavilo VI a jej rodinu situácii hmotnej núdze, ktorá by mohla odôvodniť použitie skráteného konania (pozri v tomto zmysle rozsudok z 15. júla 2021, *The Department for Communities in Northern Ireland*, C-709/20, EU:C:2021:602, bod 44). Ani samotný záujem osôb podliehajúcich súdnej právomoci, akokoľvek významný a legitímny, na tom, aby bol čo najrýchlejšie určený rozsah práv, ktoré im vyplývajú z práva Únie, ani hospodársky alebo spoločensky citlivá povaha sporu vo veci samej pritom neodôvodňuje nutnosť prejednať túto vec bez zbytočného odkladu v zmysle článku 105 ods. 1 rokovacieho poriadku (pozri v tomto zmysle uznesenie z 26. novembra 2020, *DSK Bank a FrontEx International*, C-807/19, EU:C:2020:967, bod 38).
- 46 Za týchto podmienok sa vzhľadom na informácie poskytnuté Súdnemu dvoru nezdá, že by táto vec bola natoľko naliehavá, že by bolo odôvodnené odchyliť sa výnimočne od všeobecných procesných pravidiel uplatniteľných v oblasti návrhu na začatie prejudiciálneho konania.

O prejudiciálnych otázkach

Úvodné pripomienky

- 47 Treba pripomenúť, že systém spolupráce zavedený článkom 267 ZFEÚ sa zakladá na jasnom rozdelení právomocí medzi vnútroštátnymi súdmi a Súdnym dvorom. V konaniach začatých podľa tohto článku výklad vnútroštátnych ustanovení prislúcha vnútroštátnym súdom, a nie Súdnemu dvoru, a Súdnemu dvoru neprislúcha vyslovovať sa k zlučiteľnosti predpisov vnútroštátneho práva s ustanoveniami práva Únie. Súdny dvor má však právomoc poskytnúť

vnútroštátnemu súdu všetky výkladové prvky spadajúce do rámca práva Únie, ktoré mu umožnia posúdiť zlučiteľnosť vnútroštátnych právnych predpisov s právnou úpravou Únie (rozsudok z 18. novembra 2020, Syndicat CFTEC, C-463/19, EU:C:2020:932, bod 29 a citovaná judikatúra).

- 48 Okrem toho Súdnemu dvoru prináleží, aby v rámci tohto postupu spolupráce poskytol vnútroštátnemu súdu užitočnú odpoveď, ktorá mu umožní rozhodnúť prejednávany spor. V tomto smere Súdnemu dvoru v prípade potreby prináleží preformulovať položené otázky (rozsudok z 15. júla 2021, The Department for Communities in Northern Ireland, C-709/20, EU:C:2021:602, bod 61 a citovaná judikatúra). V tejto súvislosti Súdnemu dvoru prináleží zo všetkých skutočností, ktoré poskytol vnútroštátny súd, a najmä z odôvodnenia rozhodnutia vnútroštátneho súdu, abstrahovať prvky práva Únie, ktoré si vyžadujú výklad so zreteľom na predmet sporu (rozsudok z 13. septembra 2016, Rendón Marín, C-165/14, EU:C:2016:675, bod 34 a citovaná judikatúra).
- 49 V prejednávanej veci z rozhodnutia vnútroštátneho súdu vyplýva, že medzi účastníkmi konania vo veci samej je nesporné, že VI má dostatočné zdroje na to, aby užívala seba, ako aj svojho syna, občana Únie narodeného v roku 2004, a že prinajmenšom v období od 17. augusta 2006 do 16. augusta 2014 mali komplexné krytie zdravotného poistenia. Z uvedeného vyplýva, že syn VI a samotná VI ako rodič, ktorý sa skutočne stará o syna, majú počas celého tohto obdobia právo na pobyt v Spojenom kráľovstve podľa článku 21 ods. 1 ZFEÚ, ako aj článku 7 ods. 1 písm. b) smernice 2004/38 (pozri analogicky rozsudky z 19. októbra 2004, Zhu a Chen, C-200/02, EU:C:2004:639, body 42 až 47, ako aj z 13. septembra 2016, Rendón Marín, C-165/14, EU:C:2016:675, body 41 až 53).
- 50 Syn VI, ktorý sa teda legálne zdržiaval v Spojenom kráľovstve počas nepretržitého obdobia dlhšieho ako päť rokov, nadobudol najneskôr 17. augusta 2011 právo na trvalý pobyt v tomto štáte podľa článku 16 ods. 1 smernice 2004/38.
- 51 Spory vo veci samej sa týkajú práva VI na priznanie daňového bonusu na nezaopatrené dieťa a rodinných prídavkov jednak za obdobie pred 17. augustom 2006, počas ktorého jej syn ešte nemal právo na trvalý pobyt v Spojenom kráľovstve podľa článku 16 ods. 1 smernice 2004/38, a jednak na obdobie po 16. auguste 2014, počas ktorého mal takéto právo. Podľa HMRC nemôže VI za tieto obdobia poberať ani daňový bonus na nezaopatrené dieťa, ani rodinné prídavky z dôvodu, že počas uvedených období nemala komplexné krytie zdravotného poistenia, a v dôsledku toho nemala odvodené právo na pobyt v Spojenom kráľovstve.
- 52 Svojimi otázkami sa tak vnútroštátny súd snaží zistiť, do akej miery sa požiadavka mať komplexné krytie zdravotného poistenia v hostiteľskom členskom štáte stanovená v článku 7 ods. 1 písm. b) smernice 2004/38 uplatňovala na VI a jej syna počas rovnakých období, a prípadne, či poistné krytie, ktoré mali, bolo dostatočné na splnenie tejto požiadavky. Otázky treba preto preformulovať v tomto zmysle.

O prvej otázke

- 53 Svojou prvou otázkou sa vnútroštátny súd v podstate pýta, či sa majú článok 21 ZFEÚ a článok 16 ods. 1 smernice 2004/38 vykladať v tom zmysle, že dieťa, občan Únie, ktoré získalo právo na trvalý pobyt, a rodič, ktorý sa oňho skutočne stará, sú povinní mať komplexné krytie zdravotného poistenia v zmysle článku 7 ods. 1 písm. b) tejto smernice, aby si zachovali svoje právo na pobyt v hostiteľskom štáte.

- 54 Pokiaľ ide o toto dieťa, ktoré je občanom Únie, treba uviesť, že článok 16 ods. 1 smernice 2004/38 výslovne stanovuje, že právo trvalého pobytu, ktoré občania Únie nadobudnú po tom, čo sa legálne zdržiavali počas nepretržitého obdobia piatich rokov v hostiteľskom členskom štáte „nepodlieha podmienkam uvedeným v kapitole III“. Toto právo teda okrem iného nepodlieha podmienkam stanoveným v článku 7 ods. 1 písm. b) tejto smernice, a to mať pre seba a svoju rodinu dostatočné zdroje, ako aj komplexné krytie zdravotného poistenia.
- 55 Odôvodnenie 18 uvedenej smernice v tejto súvislosti spresňuje, že „aby sa už raz priznané právo trvalého pobytu stalo skutočným prostriedkom integrácie do spoločnosti hostiteľského členského štátu, v ktorom má občan Únie pobyť, toto právo by nemalo podliehať žiadnym podmienkam“.
- 56 Pokiaľ ide o rodiča, štátneho príslušníka tretieho štátu, ktorý sa skutočne stará o uvedené dieťa, treba uviesť, že článok 16 ods. 2 smernice 2004/38, podľa ktorého sa odsek 1 tohto článku uplatňuje tiež na rodinných príslušníkov, ktorí nie sú štátnymi príslušníkmi členského štátu a legálne sa zdržiavali s občanom Únie v hostiteľskom členskom štáte počas nepretržitého obdobia piatich rokov, sa neuplatňuje na situáciu takéhoto rodiča.
- 57 Ako totiž vyplýva z článku 2 bodu 2 smernice 2004/38, pojem „rodinný príslušník“ v zmysle tejto smernice sa obmedzuje, pokiaľ ide o potomkov po vzostupnej línii občana Únie, na „závislých priamych príbuzných po vzostupnej línii“. V dôsledku toho, ak je maloletý občan Únie závislý od svojho rodiča, ktorý je štátnym príslušníkom tretieho štátu, tento rodič sa nemôže odvolávať na postavenie „závislého“ priameho príbuzného po vzostupnej línii v zmysle uvedenej smernice na účely získania práva na pobyt v hostiteľskom členskom štáte (pozri v tomto zmysle rozsudok z 13. septembra 2016, Rendón Marín, C-165/14, EU:C:2016:675, bod 50 a citovanú judikatúru).
- 58 Z ustálenej judikatúry však vyplýva, že právo na trvalý pobyt v hostiteľskom členskom štáte, ktoré právo Únie priznáva maloletému štátnemu príslušníkovi iného členského štátu, sa musí na účely zabezpečenia účinnosti tohto práva na pobyt považovať za také, ktoré podľa článku 21 ZFEÚ nevyhnutne zahŕňa právo rodiča, ktorý sa o tohto maloletého občana Únie skutočne stará, zdržiavať sa s ním v hostiteľskom členskom štáte, a to bez ohľadu na štátnu príslušnosť tohto rodiča (pozri v tomto zmysle rozsudky z 19. októbra 2004, Zhu a Chen, C-200/02, EU:C:2004:639, body 45 a 46, ako aj z 13. septembra 2016, Rendón Marín, C-165/14, EU:C:2016:675, body 51 a 52).
- 59 Z toho vyplýva, že neuplatniteľnosť podmienok uvedených najmä v článku 7 ods. 1 písm. b) smernice 2004/38 v nadväznosti na nadobudnutie práva na trvalý pobyt uvedeným maloletým podľa článku 16 ods. 1 tejto smernice sa podľa článku 21 ZFEÚ vzťahuje aj na tohto rodiča.
- 60 Vzhľadom na všetky predchádzajúce úvahy treba na prvú otázku odpovedať tak, že článok 21 ZFEÚ a článok 16 ods. 1 smernice 2004/38 sa majú vykladať v tom zmysle, že ani dieťa, občan Únie, ktoré získalo právo na trvalý pobyt, ani rodič, ktorý sa oňho skutočne stará, nie sú povinní mať komplexné krytie zdravotného poistenia v zmysle článku 7 ods. 1 písm. b) tejto smernice, aby si zachovali svoje právo na pobyt v hostiteľskom štáte.

O druhej otázke

- 61 Svojou druhou otázkou sa vnútroštátny súd v podstate pýta, či sa majú článok 21 ZFEÚ a článok 7 ods. 1 písm. b) smernice 2004/38 vykladať v tom zmysle, že pokiaľ ide o obdobia predtým, ako dieťa, občan Únie, získalo právo na trvalý pobyt v hostiteľskom štáte, musí mať tak toto dieťa,

pokiaľ sa preňho požaduje právo na pobyt na základe tohto článku 7 ods. 1 písm. b), ako aj rodič, ktorý sa o toto dieťa skutočne stará, komplexné krytie zdravotného poistenia v zmysle tejto smernice.

- 62 Podľa článku 7 ods. 1 písm. b) smernice 2004/38 všetci občania Únie majú právo pobytu na území iného členského štátu počas obdobia dlhšieho ako tri mesiace, ale kratšieho ako päť rokov „ak majú dostatočné zdroje pre samých seba a svojich rodinných príslušníkov, aby sa nestali záťažou pre systém sociálnej pomoci hostiteľského členského štátu počas obdobia ich pobytu, a ak majú komplexné krytie zdravotného poistenia v hostiteľskom členskom štáte“.
- 63 Ako uviedol generálny advokát v bodoch 48 a 49 svojich návrhov, hoci je anglické znenie tohto ustanovenia nejednoznačné, z iných jazykových znení uvedeného ustanovenia, akými sú nemecké, španielske, francúzske a talianske, ako aj zo všeobecnej systematiky a účelu smernice 2004/38 však jasne vyplýva, že podľa tohto istého ustanovenia musí mať nielen občan Únie, ale aj jeho rodinní príslušníci, ktorí s ním žijú v hostiteľskom členskom štáte, komplexné krytie zdravotného poistenia.
- 64 V tejto súvislosti je potrebné zdôrazniť, podobne ako bolo pripomenuté v bode 58 tohto rozsudku, že hoci je pravda, že rodič, ktorý sa skutočne stará o maloletého občana Únie, nepatrí medzi rodinných príslušníkov tohto občana v zmysle smernice 2004/38, právo na pobyt dlhší ako tri mesiace a kratší ako päť rokov, ktoré táto smernica priznáva tomuto maloletému občanovi Únie, sa rozširuje podľa článku 21 ZFEÚ na účely zabezpečenia potrebného účinku tohto práva na pobyt aj na tohto rodiča.
- 65 Na určenie, či uvedený rodič, štátny príslušník tretieho štátu, má takéto právo na pobyt z dôvodu situácie svojho dieťaťa, ktoré je občanom Únie, je preto potrebné preskúmať, či toto dieťa spĺňa podmienky stanovené v článku 7 ods. 1 písm. b) smernice 2004/38. Na účely tohto preskúmania treba tieto podmienky považovať za analogicky uplatniteľné na toho istého rodiča.
- 66 Súdny dvor už mal príležitosť konštatovať, že z článku 7 ods. 1 písm. b) smernice 2004/38 v spojení s odôvodnením 10 a článkom 14 ods. 2 tejto smernice vyplýva, že počas celého obdobia pobytu na území hostiteľského členského štátu, ktoré je dlhšie ako tri mesiace a kratšie ako päť rokov, musí mať hospodársky nečinný občan Únie okrem iného pre seba a pre svojich rodinných príslušníkov komplexné krytie zdravotného poistenia, aby sa nestal neprimeranou záťažou pre verejné financie tohto členského štátu [rozsudok z 15. júla 2021, A (Zdravotná starostlivosť), C-535/19, EU:C:2021:595, body 53 až 55].
- 67 Pokiaľ ide o situáciu dieťaťa, ktoré je občanom Únie a býva v hostiteľskom štáte s rodičom, ktorý sa oňho skutočne stará, je táto požiadavka splnená, pokiaľ má toto dieťa komplexné krytie zdravotného poistenia, ktoré sa vzťahuje na jeho rodiča, ako aj v opačnom prípade, keď má tento rodič také poistenie, ktoré sa vzťahuje na dieťa (pozri analogicky rozsudok z 19. októbra 2004, Zhu a Chen, C-200/02, EU:C:2004:639, body 29 až 33).
- 68 V prejednávanej veci zo spisu vyplýva, že VI a jej syn boli počas predmetného obdobia, teda od 1. mája 2006 do 20. augusta 2006, poistení v systéme verejného zdravotného poistenia Spojeného kráľovstva bezplatne ponúkanom National Health Service (Štátny systém zdravotného poistenia).
- 69 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že aj keď hostiteľský členský štát môže za predpokladu dodržania zásady proporcionality podriaďiť poistenie hospodársky nečinného občana Únie, ktorý sa zdržiava na jeho území, v rámci svojho systému verejného zdravotného poistenia na základe

článku 7 ods. 1 písm. b) smernice 2004/38, podmienkam určeným na to, aby sa tento občan nestal neprimeranou záťažou pre verejné financie uvedeného členského štátu, ako je uzavretie alebo ponechanie v platnosti súkromného komplexného zdravotného poistenia uvedeným občanom, ktoré umožní uvedenému členskému štátu nahradiť náklady na zdravotnú starostlivosť vynaložené v prospech tohto istého občana, alebo platenie príspevku do systému verejného zdravotného poistenia tohto istého členského štátu týmto občanom [rozsudok z 15. júla 2021, A (Zdravotná starostlivosť), C-535/19, EU:C:2021:595, bod 59], nič to nemení na skutočnosti, že ak je občan Únie poistený v takomto systéme verejného zdravotného poistenia v hostiteľskom členskom štáte, má v zmysle tohto článku 7 ods. 1 písm. b) komplexné krytie zdravotného poistenia.

- 70 Okrem toho v situácii, o akú ide vo veci samej, keď je predmetný hospodársky nečinný občan Únie dieťaťom, ktorého jeden z rodičov, štátny príslušník tretieho štátu, pracoval a podliehal dani v hostiteľskom členskom štáte počas predmetného obdobia, bolo by neprimerané odmietnuť tomuto dieťaťu a rodičovi, ktorý sa oňho skutočne stará, právo na pobyt na základe článku 7 ods. 1 písm. b) smernice 2004/38 len z dôvodu, že počas tohto obdobia boli bezplatne poistení v systéme verejného zdravotného poistenia tohto štátu. Nemožno sa totiž domnievať, že toto bezplatné poistenie predstavuje za takýchto podmienok neprimeranú záťaž pre verejné financie uvedeného štátu.
- 71 Napokon v rozsahu, v akom vnútroštátny súd vo svojej druhej otázke odkazuje na bod 70 rozsudku z 23. februára 2010, Teixeira (C-480/08, EU:C:2010:83), treba konštatovať, že tento bod nie je relevantný v prejednávanej veci. Je pravda, že Súdny dvor v tomto bode konštatoval, že právo na pobyt v hostiteľskom členskom štáte, prislúchajúce rodičovi, ktorý sa skutočne stará o dieťa, ktoré vykonáva svoje právo na vzdelanie v súlade s článkom 12 nariadenia č. 1612/68, nezávisí od splnenia podmienky, podľa ktorej musí mať tento rodič dostatočné zdroje, aby sa počas svojho pobytu nestal záťažou pre systém sociálnej pomoci tohto členského štátu, a komplexné krytie zdravotného poistenia v tomto štáte. Článok 12 nariadenia č. 1612/68, ako aj článok 10 nariadenia č. 492/2011, ktorý ho nahradil, však zverujú práva len deťom z rodiny štátneho príslušníka členského štátu, ktorý je alebo bol zamestnaný na území hostiteľského členského štátu. Manžel VI a otec dotknutého dieťaťa je pritom štátnym príslušníkom tretieho štátu.
- 72 Vzhľadom na všetky predchádzajúce úvahy treba na druhú otázku odpovedať tak, že článok 21 ZFEÚ a článok 7 ods. 1 písm. b) smernice 2004/38 sa majú vykladať v tom zmysle, že pokiaľ ide o obdobia predtým, ako dieťa, občan Únie, získalo právo na trvalý pobyt v hostiteľskom štáte, musí mať tak toto dieťa, pokiaľ sa preňho požaduje právo na pobyt na základe tohto článku 7 ods. 1 písm. b), ako aj rodič, ktorý sa o toto dieťa skutočne stará, komplexné krytie zdravotného poistenia v zmysle tejto smernice.

O tretej otázke

- 73 Svojou treťou otázkou sa vnútroštátny súd pýta, či sa v nadväznosti na rozsudok Court of Appeal (England & Wales) (Civil Division) [Odvolací súd (Anglicko a Wales) (občianskoprávne oddelenie), Spojené kráľovstvo] vydaný v roku 2014 považujú platné vzájomné dohody o Spoločnej zóne cestovania týkajúce sa krytia zdravotného poistenia medzi Spojeným kráľovstvom a Írskom za „vzájomné dohody“, a preto predstavujú komplexné krytie zdravotného poistenia v zmysle § 4 ods. 1 nariadenia o prisťahovalectve z roku 2016.
- 74 Hoci vzhľadom na úvodné úvahy uvedené v bodoch 47 až 52 tohto rozsudku sa zdá možné preformulovať túto otázku v tom zmysle, že vnútroštátny súd sa touto otázkou v podstate pýta Súdneho dvora, či sa má článok 7 ods. 1 písm. b) smernice 2004/38 vykladať v tom zmysle, že

vzájomné dohody, akými sú platné dohody o Spoločnej zóne cestovania týkajúce sa krytia zdravotného poistenia medzi Spojeným kráľovstvom a Írskom, môžu spĺňať požiadavku mať komplexné krytie zdravotného poistenia v zmysle tohto ustanovenia, treba však konštatovať, že vnútroštátny súd neposkytuje žiadnu informáciu týkajúcu sa obsahu týchto dohôd a ich relevantnosti na účel konania vo veci samej.

- 75 Podľa ustálenej judikatúry nevyhnutnosť dopracovať sa k výkladu práva Únie, ktorý bude pre vnútroštátny súd užitočný, pritom vyžaduje, aby tento súd vymedzil skutkový a právny rámec ním položených otázok alebo aby prinajmenšom objasnil skutkové predpoklady, na ktorých sú tieto otázky založené. Návrh na začatie prejudiciálneho konania musí navyše uvádzať presné dôvody, pre ktoré vnútroštátny súd považuje výklad práva Únie za sporný, a položenie prejudiciálnej otázky Súdnemu dvoru za potrebné (rozsudok z 25. marca 2021, Obala i lučice, C-307/19, EU:C:2021:236, bod 49 a citovaná judikatúra).
- 76 Tieto požiadavky týkajúce sa obsahu návrhu na začatie prejudiciálneho konania sú výslovne uvedené v článku 94 rokovacieho poriadku a vnútroštátny súd je v rámci spolupráce zavedenej článkom 267 ZFEÚ povinný ich dodržiavať (rozsudok z 25. marca 2021, Obala i lučice, C-307/19, EU:C:2021:236, bod 50 a citovaná judikatúra). Sú tiež pripomenuté v Odporúčaniach Súdneho dvora Európskej únie pre vnútroštátne súdy pri podávaní návrhov na začatie prejudiciálnych konaní (Ú. v. EÚ C 380, 2019, s. 1).
- 77 Keďže v prejednávanej veci návrh na začatie prejudiciálneho konania nespĺňa uvedené požiadavky, pokiaľ ide o tretiu otázku, táto otázka je neprípustná.

O trovách

- 78 Vzhľadom na to, že konanie pred Súdnym dvorom má vo vzťahu k účastníkom konania vo veci samej incidenčný charakter a bolo začaté v súvislosti s prekážkou postupu v konaní pred vnútroštátnym súdom, o trovách konania rozhodne tento vnútroštátny súd. Iné trovy konania, ktoré vznikli v súvislosti s predložením pripomienok Súdnemu dvoru a nie sú trovami uvedených účastníkov konania, nemôžu byť nahradené.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (piata komora) rozhodol takto:

- Článok 21 ZFEÚ a článok 16 ods. 1 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2004/38/ES z 29. apríla 2004 o práve občanov Únie a ich rodinných príslušníkov voľne sa pohybovať a zdržiavať sa v rámci územia členských štátov, ktorá mení a dopĺňa nariadenie (EHS) 1612/68 a ruší smernice 64/221/EHS, 68/360/EHS, 72/194/EHS, 73/148/EHS, 75/34/EHS, 75/35/EHS, 90/364/EHS, 90/365/EHS a 93/96/EHS, sa majú vykladať v tom zmysle, že ani dieťa, občan Únie, ktoré získalo právo na trvalý pobyt, ani rodič, ktorý sa oňho skutočne stará, nie sú povinní mať komplexné krytie zdravotného poistenia v zmysle článku 7 ods. 1 písm. b) tejto smernice, aby si zachovali svoje právo na pobyt v hostiteľskom štáte.**
- Článok 21 ZFEÚ a článok 7 ods. 1 písm. b) smernice 2004/38 sa majú vykladať v tom zmysle, že pokiaľ ide o obdobia predtým, ako dieťa, občan Únie, získalo právo na trvalý pobyt v hostiteľskom štáte, musí mať tak toto dieťa, pokiaľ sa preňho požaduje právo na pobyt na základe tohto článku 7 ods. 1 písm. b), ako aj rodič, ktorý sa o toto dieťa skutočne stará, komplexné krytie zdravotného poistenia v zmysle tejto smernice.**

Podpisy